

sætte en Stopper for det stærkt stigende Antal Beværtninger, der drives paa Gæstgavernærning.

Naar jeg har anført dette, er det som Begrundelse for, at Kommissionen enstemmig er kommen til det Resultat i det Forslag, der her foreligger til Behandling, at foreslaa bunden Beværternærning. Kommissionen er her gaaet den Vej — og det gælder selvfølgelig ogsaa Forslaget — at foreslaa, at i de større Købstæder, Købstæder med over 10,000 Indbyggere, maa Beværterantallet højst være en Beværtning for hver 400 Indbyggere, og i de mindre Købstæder, Købstæder med under 10,000 Indbyggere, højst en Beværtning for hver 300 Indbyggere. Nu kan der maaske spørges: Hvorledes er Kommissionen kommen til at fastsætte disse Tal? Hvorfor skulle vi absolut have 1 til 400 i de større Byer og 1 til 300 i de smaa Byer? Der-til maa jeg straks sige, at det beror selvfølgelig paa et Skøn, hvor man skal sætte Grænsen. Tager man Gennemsnittet af Beværtningerne i Forhold til Folkemængden i samtlige Købstæder her i Landet, er der for Tiden en Beværtning for hver 216 Indbyggere efter det statistiske Materiale, der har foreligget for Kommissionen. Og naar man er gaaet til at tillade et større Antal Beværtninger i Forhold til Folkemængden i de smaa Byer end i de større Byer, er det alene begrundet i, at saaledes er Forholdet i Øjeblikket. For Tiden er Forholdet det, at der i Forhold til Folkemængden er flere Beværtninger i de smaa Byer end i de større. Hvad Aarsagen er hertil, tør jeg ikke komme ind paa at udtale mig om. Det beror paa et Skøn, og Grunden kan maaske være forskellig i de forskellige Byer. Jeg mener ogsaa, det er et underordnet Spørgsmaal, hvad Aarsagen er, men en Kendsgerning er det, at saaledes er Forholdet.

Kommissionen har her, ligesom paa andre Omraader, villet være forsigtig. Vi have ikke villet sætte et særligt højt Maksimumstal, men naar der er en betydelig Forskel i Antallet af Beværtninger i Forhold til Folkemængden i de smaa og i de større Byer, fandt vi det rimeligt, at man ogsaa i Lovforslaget gør en Forskel her. Som jeg sagde, har Kommissionen ogsaa her villet være forsigtig og ikke gaa for vidt. Kommissionen er fuldt klar over — og det er udtrykkelig udtalt i Betænkningen —, at det at bringe Beværterantallet ned under den til enhver Tid herskende Trang i Befolkningen kan kun virke skadeligt. Men der kan selvfølgelig være for-

skellige Meninger om, hvorvidt Kommissionen her har truffet det rette Tal. Det beror paa et Skøn. Det fastsatte Tal er et Maksimumstal. I øvrigt stiller man det frit for Kommunalbestyrelsen at bringe dette Tal af Beværtninger yderligere ned ved at undlade at give ny Bevilling, naar en Beværterbevilling bliver ledig. Derved har Kommunalbestyrelsen en temmelig stor Myndighed til at bringe Tallet ned. Altsaa, i Virkeligheden er det lagt i Kommunalbestyrelsens Haand at bringe Antallet af Beværtninger betydeligt ned, næsten saa langt ned, som den ønsker.

For Landets Vedkommende er man gaaet den Vej, som nærmest falder sammen med, hvad der indeholdtes i det før omtalte Andragende, der tilstilledes Rigsdagen i Efteraaret 1895, og som Folketinget i Marts 1896 henviste til Indenrigsministerens Overvejelse og Undersøgelse. Her har Kommissionen dels paa Grundlag af den Stemning, man mente der er herhjemme, dels paa Grundlag af de Erfaringer, man mente i den Retning at have indhøstet i andre Lande, troet at burde foreslaa at lægge det i Beboernes og ikke i Kommunalbestyrelsens Magt at bestemme over, hvorvidt der skal gives Bevilling til Beværtning eller Handel med berusende Drikke. Man har foreslaaet, at naar der er Tale om Oprettelse af en ny Bevilling eller om Fornylse af en ældre, altsaa ved Ejerskitte, overlades Afgørelsen til Kommunens Beboere, hvorved man har imødekommet et i sin Tid stille Krav. I første Række vil altsaa Spørgsmaalet komme til at foreligge for Kommunalraadet, for Politimesteren og for Amtmanden, og naar alle disse ere enige om, at Bevillingen ikke skal gives, bliver den heller ikke given. Ere de derimod ikke enige om, at Bevillingen ikke bør gives, skal dette bekendtgøres med 3 Ugers Varsel for at give Beboerne Lejlighed til at forlange en Afstemning. Afstemning kan forlanges enten af Sogneraadet eller af 10 pCt. af samtlige Kommunens Beboere. Stemmeret har man selvfølgelig — og det antager jeg ikke, nogen vil kunne indvende noget imod efter de Principper, man nu er inde paa, og som den samlede Rigsdag allerede har gennemført, f. Eks. ved Loven om Hjælpekasser og ved Loven om Valg til Menighedsraad — foreslaaet at give til samtlige Kvinder og Mænd over 25 Aar i Kommunen. Dette er et Hovedpunkt i Forslaget. Jeg skal ikke nærmere udtale mig om dette Spørgsmaal. Jeg ved, der er delte Meninger derom, og denne Uenighed grun-